

РЕШЕНИЕ

№ 83

гр. Пловдив , 07.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и шести май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева
Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Костадин Б. Иванов

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Костадин Б. Иванов Въззивно гражданско дело № 20215300501096 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба от „Менпауър България“ ООД, ЕИК 175110216, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Изгрев, ул. „Никола Мирчев“ № 33, офис № 3, чрез адв. Г.Я., против Решение № 260638 от 01.03.2021 г. по гр. дело № 7971/2020 г. по описа на РС – Пловдив, I гр. с., с което е признато за незаконно и е отменено уволнението на В. Г. Б., ЕГН *****, извършено със Заповед № 9616 от 23.03.2020 г. на управителя на „Менпауър България“ ООД, с която трудовото правоотношение между страните е прекратено на осн. чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ, считано от 24.03.2020г., със завършването на определената работа, И жалбоподателят е осъден да заплати на В. Г. Б., следните суми: 3 092,85 лева, представляваща дължимо обезщетение на осн. чл. 225, ал. 1 КТ за това, че е останала без работа вследствие на незаконното уволнение за периода 23.03.2020 г. – 02.07.2020 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 09.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, както и 550 лева разноси за адвокатско възнаграждение, А в полза на държавата, по бюджета на съдебната власт, по сметка на ПРС сумата от 203,71 лева държавна такса върху уважените искове.

По изложените в жалбата доводи за неточно приложение на материалния и процесуалния закон и необоснованост се иска отмяна на атакуваното решение изцяло и отхвърляне на исковите претенции. Навеждат се аргументи във връзка със спирането на сроковете по силата на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение и последвалите го изменения, и се сочи, че исковите по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 КТ, са погасени по давност поради изтичането на двумесечния срок за тяхното

предявяване преди депозирането на исковата молба. Твърди се още, че с оглед на характера на трудовото правоотношение между страните, а именно срочно правоотношение по временна заетост до завършване на определена работа, законосъобразно се явява прекратяването на трудовия договор на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ, тъй като възложителят на конкретните задачи с констативен протокол бил признал, че работата е предадена в цялост и качествено. Изразява се несъгласие с приетото от районния съд в обратния смисъл. Претендират се разноски.

Отговор на въззивната жалба не е постъпвал. В открито съдебно заседание процесуалния представител на въззиваемата В. Г. Б. – адв. Г.Р., заявява, че оспорва жалба и претендира разноски. Моли за допускане на предварително изпълнение на решението касателно присъденото обезщетение.

Окръжен съд – Пловдив след преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното:

Въззивната жалба е допустима, тъй като е подадена против обжалваем съдебен акт в законоустановения срок от процесуално легитимирано лице, което има интерес от обжалването, и подлежи на разглеждане по същество.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо – постановено е в рамките на правораздавателната компетентност на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основанието и петитума на искането за съдебна защита.

Като съобрази доводите на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 от ГПК вр. чл. 269 от ГПК, и предвид релевираните в жалбата въззивни основания, настоящата съдебна инстанция приема следното от фактическа и правна страна:

Районен съд – Пловдив е бил сезира с иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ от В. Г. Б. срещу „Менпауър България“ ООД, за признаване за незаконно прекратяването от ответника на трудовото правоотношение между страните и за заплащане на обезщетение за това, че ищцата е останала без работа за периода 23.03.2020 г. – 02.07.2020 г.

По делото е безспорно установено, че страните са сключили трудов договор от 19.07.2019 г., на основание чл. 107р вр. чл. 68, ал. 1, т. 2 и чл. 70 КТ, по силата на който въззиваемата е работила по трудово правоотношение с жалбоподателя, на длъжност „работник сглобяване на детайли“, с посочен срок до завършване на определена работа – „сглобяване на изделия“, и при уговорено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 1 030,95 лева. Жалбоподателят е сключил договора в качеството си на предприятие, което осигурява временна работа, а въззиваемата е била изпратена за изпълнение на временната работа при предприятие ползвател – „Фамател България“ ЕООД. Не се спори и че със заповед № 9616 от 23.03.2020 г. това трудово правоотношение е прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 4 КТ, както и че за периода от 23.03.2020 г. до 02.07.2020 г. въззиваемата Б. е била останала без работа. Горните обстоятелства се установяват и от събраните по делото и неоспорени писмени и гласни доказателства – трудов договор № 10326/19.07.2019 г., Акт от 19.07.2019 г. по чл. 107с, ал. 2 КТ, Заповед за прекратяване на трудов договор № 9616/23.03.2020 г., договор № 1541 между „Менпауър България“ и „Фамател България“ ЕООД, две разпореждания от ТД на НОИ гр. Пловдив (л. 92 и 93 от гр.д. № 7971/2020 г. на ПРС), справка от Дирекция „Инспекция по труда“ (л. 96), копие от трудова книжка и показания на свидетелките М. Ч. и Ц. П. Касателно двете свидетелки, същите са служители на жалбоподателя, като излагат лично възприети факти, касателно трудовото правоотношение между страните. И двете твърдят, че по

времето, когато въззиваемата е била уволнена, обемът от работа във „Фамател България“ ЕООД бил намален, поради липса на поръчки, в резултат на което масово са съкращавали работници, вкл. и В.Б..

Не се оспорва с въззивната жалба или отговора към нея фактическият извод на районния съд, че въззиваемата В.Б. е получила препис от заповедта за прекратяване на дата 24.03.2020 г., поради което и въззивният съд следва да се счита обвързан от този извод. Касателно тази дата на получаване на заповедта са приети по делото и справки от куриерската фирма „СПИЙДИ“ АД.

Твърдението в жалбата, че искът е погасен поради изтичането на двумесечния давностен срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ обаче се намира за неоснователно. Съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. (ред. ДВ. бр.28 от 24 март 2020г.) за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните и други срокове, предвидени в нормативни актове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти, с изключение на сроковете по НК и ЗАНН. С изменение на цитираната разпоредба, направени с ДВ бр.34 от 9 Април 2020г., отпада спирането на „другите срокове, предвидени в закон“, но не и на давностните. Двумесечният срок по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ е именно давностен срок (вж. Решение № 10 от 9.04.2010 г. на ВКС по гр. д. № 4163/2008 г., IV г. о., ГК и др.) и той не е продължил след изтичането на седем дни (считано от дата 16.04.2020 г.) от обнародването на тези изменения на 9 Април 2020 г., както неоснователно се твърди в жалбата. Тези срокове са продължили да бъдат спрени до отмяната на извънредното положение в страната, породено от КОВИД-19 кризата, което е отменено на дата 13.05.2020 г. Съгласно § 13 от ПЗР на ЗИД на ЗЗдр., обн. ДВ бр. 44 от 2020 г. в сила от 13.05.2020 г. сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (б.м. какъвто е и срокът по чл. 358, ал. 1, т. 2 КТ), продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“, т.е. от 21.05.2020 г. Следователно давностният срок за въззиваемата Б. за предявяване на настоящите иски по чл. 344, т. 1 и т. 3 КТ реално е започнал да тече именно на дата 21.05.2020 г., тъй като същата е била уведомена за уволнението по време на извънредното положение в страната (13.03.2020 г. – 13.05.2020 г.), в който период срокът за предявяване на исовете е бил спрял. В тази насока двумесечният срок изтича на дата 21.07.2020 г., а настоящата исова молба е депозирана пред районния съд на дата 09.07.2020 г., т.е. в рамките на законоустановения срок, поради което претенцията не се явява погасена по давност.

Другото главно твърдение на жалбоподателя, че договорът законосъобразно е прекратен с извършването и предаването на работата, за която работничката е била наета, също се намира за неоснователно. Съгласно трайната съдебна при срочните трудови договори до завършването на определена работа, същата трябва да я ясно и недвусмислено дефинирана по вид и обем, за да може да се определи кога тя е завършена, респ. кога договорът следва да се прекрати. В тази насока е Решение № 24 от 30.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1339/2018 г., IV г. о., ГК, в мотивите на което се чете, че „когато договорът е сключен на основание чл. 68, ал.1, т. 2 КТ – до завършване на определена работа, то работата следва да е определена по вид и обем, чрез което се определя и времетраенето на договора. Всяка неяснота при първоначалното определяне на вида и обема на работата изключва възможността да бъде определен срокът на действието му, поради което трудовият договор следва да се счита сключен

за неопределен срок, а основанието за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал.1, т.4 КТ поради завършване на определената работа е неприложимо.“ Видно от представения по делото трудов договор, работата, до завършването на която е сключен договорът, е „сглобяване на изделия“. От тази дефиниция на определената работа не може да се изведе нито вида на изделията, които следва да се изработят, нито тяхната конкретната бройка или обем. Не може да се приеме от съдържанието на договора, че срокът е и достатъчно определяем, отново поради липсата на яснота относно конкретната работа. Видът и обемът на работата не може да се изведат и от длъжностната характеристика на работничката, тъй като такава нито е представена по делото, нито някога е била връчвана на въззиваемата Б., за което са дадени задължителни предписания на предприятието ползвател, но едва след прекратяването на договора. Последното е видно от справка от Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Пловдив (л. 96). Отделно от това, представения констативен протокол за предаване на работата от дата 23.03.2020 г. не е подписан от В.Б., за да се приеме, че същата приема действително да е изпълнила работата, за която е била наета. Този протокол е разписан единствено от работодателя и предприятието ползвател, без отново да се посочва вида и обема на свършената работа. Видно и от показанията на свидетелките Ч. и П. при предприятието ползвател е намалял обема от работа, което е довело до масови съкращения, вкл. и това на въззиваемата, а не поради завършване на конкретна работа, за която същите са наети. С оглед на гореизложеното и предвид това, че посочената в договора работа е твърде общо определена, настоящият съдебен състав споделя извода на районния съд и намира, че процесния трудов договор не може да се приеме за срочен такъв. Поради липсата на ясно и недвусмислено посочване на вида и обема от работа, която работника трябва да извърши, то договорът следва да се счита за безсрочен, а разпоредбата на чл. 325, ал.1, т.4 КТ за неприложима в случая. За отбелязване е и че уговореният шестмесечен срок на изпитване е изтекъл и към дата 23.03.2020 г. работодателят вече не можел едностранно и без предизвестие да прекрати договора. По изложените съображения уволнението на въззиваемата се намира за незаконосъобразно.

В тази насока на В.Б. се дължи обезщетение за времето, през което е останала без работа. Видно от данните по делото, това е периода от 23.03.2020 г. до 02.07.2020 г. Същият не надхвърля шест месеца. Уговореното с трудовия договор брутно месечно възнаграждение е било в размер на 1 030,95 лева. Следователно дължимото се на въззиваемата обезщетение на основание чл. 344, т. 3 вр. чл. 225, ал. 1 КТ е поне в претендирания размер от 3 092,85 лева – тримесечна заплата, поради което искът следва изцяло да се уважи, както и районният съд е сторил.

С оглед на горното жалбата се намира за неоснователна, а атакуваното решение като правилно и законосъобразно ще се потвърди.

Касателно допускането на предварително изпълнение на решението на основание чл. 242, ал. 1 ГПК във въззивна инстанция, то същото, предвид разпоредбата на чл. 404, т. 1, пр. 2-ро ГПК, се явява безпредметно, доколкото настоящото въззивно решение, в осъдителната му част за сумата от 3 092,85 лева, представляваща дължимо обезщетение по чл. 225, ал. 1 КТ, подлежи на принудително изпълнение.

Предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК жалбоподателят следва да заплати на въззиваемата страна направените от нея в хода на въззивното производство разноски за един адвокат в размер на 600 лв. съобразно представените списък по чл. 80 ГПК и договор за правна защита и съдействие с отразено плащане в брой, представляващ доказателство за заплащане на възнаграждението.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 3 от ГПК настоящото решение подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок пред Върховен касационен съд при наличие на предпоставките за допускане до касационно обжалване по чл. 280, ал. 1 и ал. 2 от ГПК.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 260638 от 01.03.2021 г. по гр. дело № 7971/2020 г. по описа на Районен съд – Пловдив, I гр. с.

ОСЪЖДА „Менпауър България“ ООД, ЕИК 175110216, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Изгрев, ул. „Никола Мирчев“ № 33, офис № 3, да заплати на В. Г. Б., ЕГН *****, с адрес гр. Пловдив, ул. „Димитър Талев“ № 65, сумата от **600 лв.** (шестстотин лева), представляващи направени разноси в хода на въззивното производство.

Въззивното решение подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен касационен съд в едномесечен срок, считано от датата на обявяването му – 09.06.2021г.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____